

братства, родове и племена. Ако тѣ заварвали малки остатъци отъ траки, обгръщали ги въ срѣдата си и ги претопявали. Славянитѣ роби не държали.

Преселване на българитѣ.

Въ 679 година сж се преселили и българитѣ въ Добруджа и образували държава (680 г.). Между тѣхъ и славянитѣ се достигнала спогодба да съставятъ една държава. Взаимната помощъ и защита на новата държава довели сближение и сродяване на българитѣ съ славянитѣ. По сетне дошло време държавата да приеме християнската вѣра (865 г.). Това се свързало съ славянска писменостъ и въвеждане на славянския езикъ, като общонароденъ езикъ (893 г.). Така славянитѣ въ нашата котловина получили името българи.

Отъ онѣзи времена нашитѣ прадѣди, изглежда, не сж напускали котловината. Разбира се, отдѣлни челяди, родове и племена по известни причини сж се размѣствали и изселивали, други заселвали, обаче, чужди (неславянски) племена не сж ги измѣствали. А че по нашитѣ мѣста не сж били изпжждани за дълго славянитѣ-българи, за да бждатъ замѣстени отъ неславяни, се доказва отъ това, че всички землица, долини, рѣки, върхове, бърда, хълмове и т. н. носятъ българо-славянски имена; нѣкои старо-тракийски или римски имена били запазени, но осмислени по български. Като започнемъ отъ Тръновградъ, че завършимъ до най-беднитѣ колиби въ Балкана, ние намираме многобройни селища, които носятъ растителни имена (Орѣховецъ, Лѣсковецъ, Крушево, Киселчово, Церова Кория, Кжпиново, Габрово, Дрѣново, Трѣвна, Дебелецъ, Габъръ, Буковецъ, Дрѣновецъ, Липака, Дрѣнта и т. н.), и още по-многобройни — собствени или прѣкорни славянски имена. Между българскитѣ имена рѣдко се срѣщатъ и неславянски (гурски, гръцки, римски, кумански), ала тѣ сж дадени на преселници отъ чужди страни, като бѣгълци, или по други причини, напр. „Уруцитѣ“, „Гърцитѣ“, „Куманитѣ“, „Власитѣ“ и други прѣкорни наименования. Нѣкои на пръвъ погледъ се взематъ за чужди, но взремъ ли се по-добре, ще разкриемъ славяно-българския имъ корень.

Настаняване и оземляване на славянитѣ.

Славянитѣ сж се настанили отъ петия до седмия вѣкъ въ Котловината и заели пространство празно или разорено отъ пжтуващи преди тѣхъ народи. Славянитѣ обсебили землището съ разрушенитѣ римско-византийски чифлици и сж се настанили върху тѣхъ по свой изборъ. Веднажъ заели и закрепили се въ землището, станали стопани на земята по своя обичаенъ законъ, а не по римскитѣ или византийскитѣ държавно-правни наредби за чифлицитѣ. Византия, която по-рано